

"אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש; שבתי בבית ה' כל ימי חיי; לחזות בנעם ה', ולבקר בהיכלו." (תהלים כז, ד)

שבת קודש, תשע"ב
פרשת צו
צאצא
עלון מס. 117

הגיליון יוצא לאור בסיוע
ידידנו הדגול
ר' אילן כהן צדק שיח'
להצלחתו בכל העניינים

בית ה'

נקודה למחשבה - מאירה בפתחה לפרשה

SOS

סופה רבת עוצמה מתקרבת אל אי-בודד עליו מתגוררים אוסף של רגשות. האהבה מנסה לשרוד - אבל איתני הטבע היו חזקים ממנה. נחשולי ענק החלו מציפים את אדמת האי. היא זועקת לעזרת עמיתה המתרחקים, ואלה דוחים אותה כל אחד מנימוקיו האישיים...

התנפנף לו אנה ואנה על התורן הקטן. "עצבות, עצבות, שאי אותי יחד איתך", התחננה אהבה. "אוי! אני שקועה כמו תמיד, בדיכאון", אמרה בפנים מכורכמות, "פשוט לא בא לי לראות כלום רק את עצמי." בהינף משוט הפליגה משם גברת מדוכדכת בדרכה הלאה.

המים הגואים המשיכו לעלות ולהציף את האי. אדמתו החלה שוקעת, והאהבה הייתה שקועה עד צווארה במים שוצפים, היא פתחה במלחמת הישרדות נואשת.

לא רחוק ממנה הפליגה היהירות על סיפון יאכטת פאר יפיפיה. "קחי אותי איתך!" ביקשה אהבה. "מה פתאום?" הטיחה בה בלעג, "תראי איך את נראית?! כולך רטובה כמו דג, למה שאלכלך את היאכטה היפה בגללך?"

סירה מצועצעת נראתה עוברת. בתוכה הפליג האושר. האהבה השמיעה קריאות רמות כדי לעורר את תשומת ליבו - אבל האושר היה שקוע כמו תמיד, בבועה עליזה. הוא לא ראה או שמע אותה.

ממש ברגעים קריטיים אלו - הופיעה ספינה דהויה ועליה דמות שחוחה באה בימים. "בואי אהבה! אני אציל אותך מכאן", קרא אליה קול ישיש. אהבה הנרגשת הזדרזה לעלות ברגע האחרון. היא הייתה נסערת ומבולבלת ושכחה לשאול את הדמות מי היא בדיוק? יחד הפליגו אל חוף מבטחים. שם נפרדה ממנה הדמות המסתורית לשלום, ופנתה לדרכה.

כששבו אליה עשתונותיה - ניסתה האהבה לאמץ את זיכרונה - כדי לנסות לברר מי בדיוק הציל אותה? אך חיפושיה עלו בתוהו. בתוך כך עברה במקום, החכמה. 'בטח היא תדע למי אני חייבת את חיי', חשבה אהבה, 'ראשית היא ידענית על, וגם היא כמו אותה דמות שישיה עתירת ניסיון, היא בוודאי מכירה את כולם'.

"היי חכמה!", פנתה אליה אהבה, "אולי יש לך שמץ של מושג מי הביא אותי לכאן?"

"בטח", השיבה לה, "את לא מכירה אותי? זה היה הזמן."

"הזמן, מה לו ולי? למה הוא זה שבחר מכולם להציל אותי" התעניינה האהבה.

לפני שנים רבות, בלב האוקיאנוס, על אי בודד התגוררו אוסף מגוון של עולם הרגשות. הם חלקו יחד יחסי שכנות טובים, התוודעו אחד אל תחושות השני, קיימו דיאלוגים רגשיים על עולם הרגשות וחיו בטוב ובנעימים.

בוקר אחד, צלל מן השמים שלדג לבן-חזה והעביר את הידיעה הדרמטית הבאה: "סופת ענק", אמר בפאתוס, "מתקרבת ממש ברגעים אלו אל האי. אוניות נטרפו בים הגדול משל היו קליפות אגוז, ומספר איים שלמים נמחקו מעל פני הים, בגללה." הדבר נחת על הרגשות כרעם ביום בהיר. "כמה להערכתך ייקח זמן עד שהסופה תכה במחוזותינו?" שאלו את העוף הימי והוא השיב: "תוך 24 שעות!" מיד אחרי זה פרס השלדג כנף והתעופף אל האי השכן, כדי להעביר את הידיעה, הלאה.

על חוף האי, היה קיים צי אוניות. אומנם מצבן היה מוזנח, אבל נוכח בשורת האיוב הסתערו הרגשות על הספינות והחלו לתקנן במרץ. הם עבדו ככל יכולתם כדי להדביק את שעון החול ההולך ואוזל. רוחות ערות נישבו בכל מקום מאותתים על הסערה הממשמשת ובאה. צמרות העצים נשקו זה לזה מפניהן. הרגשות המשיכו לשקוד על הכשרת קרש ההצלה שיתיר אותם בחיים.

התחושה היחידה שנותרה בביתה הייתה האהבה. היא שתמיד אוהבת למצות דברים עד תום - רצה להישאר עד הרגע האחרון. במהלך השעות הבאות נטשו הדיירים את האי בהדרגה, על אמצעי המילוט שעמדו לרשותם.

בדיוק כשחלפו להן 24 שעות - היכו נחשולי ענק באי בעוצמה רבה. האהבה מצאה את עצמה רטובה עד לשד עצמותיה, וועדת מקור, ובודדה.

מימין, העושר שט להנאתו על ספינה מנקרת עיניים. "בבקשה קח אותי!" זעקה אליו אהבה במר ייאווה. מיסטר הזהב סירב לעזור, "הספינה הנוצצת שלי עמוסה באוצרות תבל, אין פה מקום להכניס אפילו סיכה..."

העצבות הייתה בסביבה משייטת בסירה אפילה. דגל שחור

הפסיכולוגי, החוויתי. כאן הנימה של "צו" איננה כמקובל, שרירותית, פקודה לשם פקודה, כוח מעל כוח, אלא מעודנת יותר, עילאית יותר, כזאת הכרוכה עם אצילת הרגשות ההומניים, האהבה הרומנטית היוצאת ממעמקי הלב החם והלוהט, לא סתם לב בנאלי שכיו ונדוש בנוף האנושי הקלאסי, אלא לב אקסקלוסיבי כדוגמת סמל האהבה האידיאלית מאז ומעולם, אהרון. כי רק כשאהבה זמן צועדים יחדיו - ניתן לנו פרמטר הממחיש מה זאת אהבת נצחית המאגדת בחובה, אוקיאנוס אין סופי של זמן.

"אהבה אמיתית אינה נגמרת, היא תמיד נשארת - ים. רוגע או סוער, גלי או גבה-גלי, רוגש או מתחמם בשמש - אבל תמיד היא ים."

סא"ל יונתן ("יוני") נתניהו מפקד סיירת מטכ"ל ובעל "עיטור המופת", אחיו הבכור של ראש ממשלת ישראל הנוכחי. נפל בשנת 1976 בעת מבצע קומנדו נועז על אדמת אנטבה שבאוגנדה, מבצע שנקרא על שמו.

כאמור, רעיון זה קיבל זרקור קדום בפתיח פרשתנו, "צו".

מסרון

"האהבה הנכונה - ממשיכה קדימה"

אצל המחישו את גדלותך התורנית אותה הצנעת בציבור, שעות היית נואם שם. לצופה מן הצד נדמה כי הזמן עצר מלכת, כאן זוהי אטמוספירה רוחנית, פלנטה אחרת. גם כשעל השולחן היו מונחים מיטב המעדנים הסתפקת במועט, ורק אלוקים יודע איזה מטלות נסתרות לקחת על עצמך בכך, הרי לא היית אף פעם איש של העולם הזה, זה ברור. בכל שבת היית נואם ב-10 בתי כנסיות הרצאות פופולאריות שאפילו האחרון שבעם התרגש מהן, ובכל פעם נאמת באותה התלהבות ראשונית. את נשמותיהן השביות של בנות ישראל מידי הישמעאלים הטמאים - הצלת, לא אחת מתוך סיכון קיומי. היית ידוע כנואם מחונן, נואם אחד בו נכחתי נצרב בתודעתי הוא היה כמו הרבה, בבית העלמין בעירך. הכריזמטיות שלך הרטיטה את אחרון הנימים הדקים שבנפש, אנשים בכו שם כפי שלא בכו מעולם. רק דבר אחד לא הבנתי. איך המתים החרישו ולא התעוררו מתרדמתם הממושכת? על שאלה זו אין לי גם היום - תשובה. ר' מרדכי הצדיק שלנו אתה היית כיפת הברזל הרוחנית של איזור הדרום, קיבלנו ממך הרבה, מילותיך האחרונות באוזני מהדהדות בי כל יום כצוואה המעיידה על גדלות האדם והרוממות שפיעמו בך, לצד הענווה שהייתה נר לרגליך (אכן, אלה ואלה אפיינו אותך בהרמוניה נפלאה): "יונתן!" כך אמרת לי בלהט הנצחי שלך, "תפתח לך עמותה שתעזור לך לזכות את הרבים." אהבנו אותך ואהבת אותנו מאוד, גם כעת שחלפה שנה, הלב ממאן להאמין שאתה לא איתנו ויש לו על מה - הרי אתה בעצם היית, האידיאל.

ת.נ.צ.ב.ה

חיכה החכמה וענתה: "כי רק הזמן יכול לתפוס את עוצמתה של האהבה, רק הוא מעריך אותה באמת, דרכו ניתן להבין בעצם מה זו בכלל אהבה..."

"צו את אהרן ואת בניו לאמור..." משמעות הביטוי "צו" היא על פניה, אוניברסאליות, מלשון 'ציווי' והוראה. ברם בפתיח האמור המילה "צו" יוצאת דופן ומבוססת על פי שלושה אלמנטים פרקטיים אותם מצטט ענק הפרשנים, רש"י שמקורם במדרש הקדום "תורת כהנים" (בעגה הבלבולית העתיקה מכונה "ספרא") על אתר: 1. "זירוז" - מהירות וחריצות. 2. "מיד" - תיכף, לאלתר. 3. "לדורות" - תקופה ממושכת. מכלול נקודות אלו מושגת על מוטיב הזמן. הזריזות מבטאת עשיית דבר בפרק זמן קצר, המיידיות מסמלת את תכיפות מועד העשייה, וההמשכיות מראה על חשיבות הדבר ועיגונו לטווח הארוך. ברובד העמוק יותר נמצא אף את העילה המסתתרת מאחרי כל אלה, אהבה. כאשר האדם אוהב באמת, הוא מתעלה מעל מימד הזמן הגשמי המגביל מטבעו, אל האידיאל, הוא פועל ספונטאנית באופן נמרץ ודרסטי, בלא שהייה, ואף משמר את האפקט כלפי מרחב הזמן של המחר, העתיד - ממש כמו הים הגדול שאיננו נגמר. משכך, המהפך כאן קורם עור וגידים לא רק בהקשרו הפרקטי המשתקף במטלות האמורות, אלא אף ואולי בעיקר בגלל האספקט

נר זיכרון

ענק האשכולות, איש משפחה למופת,

מזכה הרבים ואוהב האדם

ר' מרדכי חורי זצ"ל

יקיר העיר "אופקים"

הרבה אנשים מדהימים עושים חסדים, עם זאת היית אלוף לעשות את זה בטבעיות. למקבל העזרה נתת הרגשה הכי ספונטאנית שיכולה להיות. כל חיך היית הולך ומכתת את רגליך ממש כך, לפינות נדחות, לבתים שנחרבו, כדי להכניס אור לבתיהם של אנשים קשי יום, אלמנות ויתומים, פגועי טרור, וגלמודים. ישנה אמרה: "כל אדם הוא כמו הירח - יש לו צד אפל" - אבל באחת הפעמים כשנלוויתי אליך, ראיתי איך אותו צד חשוך קורן משל היה הצד המאיר. זה היה הכוח הנפלא שלך לעודד ולהראות במצבים הקשים ביותר - את הטוב ביותר. אשתך היקרה ביקשה: "תשב בבית ביום שישי, תנוח, מגיע לך", אבל בחיך המקסים שלך המשכת לתת ולתת [המילה "לקבל", לא היית קיימת בלקסיקון הטהור שלך]. הגוף שלך היה ברובו משותק - אבל נשמתך היפה חיפתה על המגבלות. עם היותך איש ציבור - היית איש משפחה בנשמה. כל אחד מילדיך הרגיש בן יחיד, ואשתך, מלכה. סעודות השבת

לתגובות: bethashem@gmail.com

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש לעילוי נשמת יוסף (באשי) כהן צדק בן חתון ושאלו ז"ל